

# ‘Mensen bundelen krachten’



Henk Baltussen

**VENRAY** | Wie mocht denken dat de vrijwilligersorganisatie in noordelijk Noord-Limburg voor palliatieve terminale zorg (VPTZ NNL) het in deze coronatijd drukker heeft dan ooit, komt bedrogen uit. De zo'n 35 vrijwilligers moeten in de nieuwe 'anderhalvemetermaatschappij' noodgedwongen op hun handen blijven zitten. "Het is de harde realiteit van de coronacrisis", zegt Miny Boersma, voorzitter van VPTZ Noordelijk Noord-Limburg.

In een speciaal opgenomen hart onder de riem-filmpje oemt Boersma het onmenselijk, bitter, moeilijk en onrechtvaardig dat

**‘Alleen zijn hoeft niet in laatste dagen en uren van ‘t leven’**



Foto: Rikus ten Brücke

Miny Boersma: "Met beschermingsmiddelen zouden we het werk kunnen hervatten."

de VPTZ in deze donkere periode de stervenden niet bij kan staan. En ook dat haar vrijwilligers voor onbepaalde tijd familie en andere mantelzorgers niet kunnen helpen bij bieden van zorg en aandacht aan terminale dierbaren. Tevens doet ze als bestuursvoorzitter een dringende oproep om de VPTZ-vrijwilligers te testen op het coronavirus. "Met beschermingsmiddelen zouden ze dan weer hun werk kunnen hervatten. Enkele vrijwilligers hebben al aangegeven sowieso nu niet meer te willen werken omdat ze bang zijn besmet te worden. Begrijpelijk, natuurlijk. In deze bijzondere

tijd moet afstand worden gehouden. Maar dan kan je onze zorg niet doen."

VPTZ NNL is buiten Venray actief in de gemeenten Gennep, Bergen en Horst aan de Maas en is 24/7 bereikbaar. "Wordt hulp van de VPTZ ingeroepen, dan komt die aanvraag bij één van onze twee coördinatoren terecht. Zij gaat na wat de familie of andere mantelzorgers zelf nog voor de stervende kunnen betekenen en waar wij in kunnen springen. Ons werk is vooral bedoeld om de mantelzorg te ontlasten, zodat ze het beter kunnen volhouden. De vrijwilligers van VPTZ kunnen hulp bie-

den, als aanvulling op de zorg van familie en de reguliere zorg. Ze staan klaar ter ontlasting van de partner, de kinderen, de familie, in feite alle mantelzorgers. Door er gewoon 'te zijn' voor degene die gaat sterven zodat die niet alleen is, ook in de nacht. Vaak kiezen mensen, die weten dat ze zullen gaan sterven, ervoor om het in hun eigen vertrouwde omgeving te laten gebeuren. Voor naasten is het zorgen voor een ongeneeslijke zieke een zware taak. Niet alleen fysiek, maar ook geestelijk. In 2019 hebben we voor 70 mensen gezorgd, dat was 15 procent meer dan de jaren ervoor, dus er

is een toenemende behoefte aan onze zorg. Maar voor de vierde week kunnen we niemand meer inzetten. In de eerste weken kregen we nog wel aanvragen, maar dat is nu gestopt. Ook komen we in verzorgingshuizen, puur om de nachtdienst te ontlasten. Dat is sinds ruim twee weken ook gestopt. De noodzaak voor hulp zal er nog best zijn. Duidelijk is dat ze daar keihard werken. In het begin waren ze zelfs een beetje boos als we niet kwamen. 'We zitten klem,' hoorde je dan. De nood zal alleen maar hoger zijn, want ook de familie mag het verzorgingshuis niet meer binnen."

Miny Boersma beseft sinds kort dat ook testen op het coronavirus niet zaligmakend is. "De gedachte was dat als je corona hebt doorgemaakt, je immuniteit hebt opgebouwd. Maar dat blijkt nu discutabel te zijn. De landelijke VPTZ-vereniging is samen met het ministerie op zoek naar oplossingen. Daar moeten we op wachten, voordat we de vrijwilligers weer kunnen oproepen."

Hoe de leegte die door het noodgedwongen afhaken van de VPTZ is ontstaan nu wordt ingevuld, is volgens Boersma gissen. "Ik denk dat mensen de krachten bunde-

len, dat ze hun aandacht richten en energie steken steken op het allerbelangrijkste, hun stervende dierbare. Natuurlijk zou het ideaal zijn als mensen het allemaal zelf konden doen. En wie weet komen ze erachter of denken dat ze het beter kunnen dan ze zelf denken."

Of de VPTZ na de coronacrisis daarom misschien niet meer nodig zal zijn, daarvan is Miny Boersma allerminst overtuigd. "Onze vrijwilligers zullen altijd nodig blijven, met kleinere gezinnen en mensen die langer thuis blijven. Overal zijn de situaties anders. Er zijn bijvoorbeeld ook mensen die altijd vrijwillig of onvrijwillig alleen hebben geleefd. Zij krijgen in hun laatste levensfase dan hulp van bijvoorbeeld een verre nicht. In zo'n situatie is de VPTZ van grote waarde. Het zou best wel eens kunnen zijn dat we na een periode als nu meer aanmeldingen van vrijwilligers krijgen. Er is verloop bij de VPTZ, maar de meeste vrijwilligers blijven lang meedoen. Het werk vraagt wel levenservaring en sommige vrijwilligers zijn al wat ouder. Het zijn niet alleen de mantelzorgers van oudere mensen die we bijstaan. Het kan ook een moeder van nog jonge kinderen zijn. Dat komt weleens voor. Onze ervaring is dat iedereen met levenservaring en belangstelling voor anderen dit werk kan doen. Afgelopen jaar hebben we negen nieuwe vrijwilligers erbij gekregen en opgeleid en hebben er nu 31. Wie niet makkelijk over sterven praat zal niet voor dit vrijwilligerswerk kiezen. Ons motto is: 'Niemand hoeft alleen te zijn in de laatste dagen en uren van het leven.' Dat geeft de VPTZ de kracht door te gaan. Samen komen we hier doorheen."